HARLEQUIN,

Reizende met zyn

FRAAI CURIEUS,

Van het

SOISSONSE CONGRES

Naar de NEDERLANDEN:

Latende op een Geeſtige wyze, in drie

VERTONINGEN

Zien, al het gene zo daar als in Spanjen, in den Jaare 1727, 1728, en in den beginne van 1729. voorgevallen is.

Waar achter zyn gevoegt eenige

NIEUWE LIEDEREN,

Ter Materie dienende.

Te zamen geſtelt door een voornaam Patriot.

Met Fraaije Plaatjes verſiert.

't AMSTELDAM,

By ZACHARIAS VERBEEK, Boekverkoper op de Zeedyk, by de Nieuwe Markt. 1729.

HARLEQUIN,

Reizende met zyn

FRAAI CURIEUS,

Van het Soissonse Congres naar de Nederlanden.

HARLEQUIN.

HA zjerne Pietje, bon couragie,
Nou gaan ze uit op avantagie,
Za, za, Monsieurs, maak un bekin,
Denk niet dat hum ze fodde bin,
z'Is Fraai Curjeus, niet te kelyken
Mit Raritee op aarteryken,
Ze sweer, je het jou leeven niet
Kezien, dat jou in 't Kasje ziet,
Hum bin niet van die malle prullen
Die jou wel ziet in and're spullen,
Daar Franseman van walgen zou,
Un plankje foortkehaal met tou,
Die wat beplakt is met de printje,
Die kyk is goette foor klyn Kintje,
Maar dit 's goet, kyk foor Man fan staat,
Foor Burger, Boer, en foor Soldaat,
Jou zel hier kyk zo wond're dingen,
Dat jou fan freukt skier op zel springen,
Jou zel hier zien de Spaanske dons
Mit onderde kom na Soissons,

Ze zel mit d'Enkelantſe Heeren
t'Zaam over hum zaak conzuleeren,
Hum wil perfors dat Port Mahoon,
Kibralter aan de Spaanſcke Kroon
Zel koom, dan zien jou d'Enkelsmanne
Al teuk die Spaanſcke dons anſpanne,
Hum zeik Kibralter wy niet keef,
Noch Port Mahon, zo lang wy leef,
Jou zel ze zien zo mooije zaaken,
Ze weet ze zelle jou vermaken,
Jou zel hum zien as Menſch die leef,
Za, za, wil maar twie duyte geef.

JAN.

Daar ben ik aardig uitgeſtreeken,
Maar 'k zal m'aan dat canalje wreeken,
Of 'k zal geen Sjappetou meer zyn,
Maar wat zal deze Harlequyn,
Daar met die houte kas gaan maken,
Kom 'k mag myn wat met hem vermaken,
Ho! maatje, wat heb jy hier in?

HARLEQUIN.

Z'is dingen zans dout na jou zin,
Ze zweer jou hebt ze van jou leven
In gien Kronyke zien beſckreven,
De dink die hier te kyken is,
Ze weet hum zonder weerka is,
Kyk, kyk maar iensjes deur de glasje,
Pardie hum bin kien wisje wasje,
Zie, zie jou daar een folle beurs
Fan Spaanſch en Franſch Ambaſſadeurs,
Fan Keizerſch en fan Holland meede,
Fan Enkeland en ook fan Zweede,
ô! Nok zo feel dat ze niet ken
Opnoem, fan wat plaats dat hum ben,
Maar Frintje eer ze jou laat kyken,

Zo moet ze jou een beekje zeiken,
Jou weet wel dats foor niemendal
Dut mooy niet laate kyken zal;
Jou weet wel dat s'er van mot lefen,
Wil jou ze maar twie duyte kefen,
Allon, za, za.

JAN

'k Heb niet een duit,
Och Waaltje! 't fpel is heel verbruid,
Dat vee, dat heeft daar al myn kleêren
Gefchopt, en myn deez' Boeren veeren,
Terwyl ik was met Drank belaân,
Zo ftilletjes aan 't lyf gedaan;
Doe ging men my noch tot myn plagen,
Met Mes en Stok de deur uitjagen,
Want ik 't braaf gooide in 't rumoer,
Ik riep al jou verdoemde Hoer,
Jy zult myn noppen weder geven,
Of ik beneem jou ftraks het leven:
Daar had je 't doe.

HARLEQUIN.

Ok arme bloet,
Hoe kwam jou by dat fnoo kebroet,
Zo jou ze dat oprekt wil zeiken,
Zo zal ze jou eens laten keiken
Pour niemendal.

JAN.

Hoe heb ik 't hier!
Scheer jy myn ook tot jou plyzier,
Dan zal ik jou Fielje de poete
Eens helder in jou tronie vroete,
En tonen jou eens met 'er daad,
Hoe dat zulks op zyn Injes gaat,
Verfta je 't wel?

HARLEQUIN.

Ok zelleweken!

Had hum jou maar de nek kebreken,
Jou boze Duv'le daar jou zyt,
Wat heb ze jou te foor kelyt,
Daar jou zo over ben t'onfreden?

JAN.

Wel, wil ik 't jou eens gaan ontleden?

HARLEQUIN,

As jou maar wil.

JAN.

Wel hoort dan toe,
Of ik 't wel uit boosheid doe,
En zonder reên op jou ga kyven,
In 't eerst wou jy myn by gants vyven
Bepissen, en daar na zeg jy,
Ok arme bloed, kom doet 't my,
Dan zal ik jou my spul rys ziene
Laten voor niet.

HARLEQUIN.

Pardie, ze miene
Dat jou wel qualyk kan ferstaan,
Ze is met die meen niet kedaan,
Wanneer ze tot jou sprak van zeiken,
Dat was ze eefe en keleiken,
As of ze jou wat wou ferhaal,
Fersta jou nou?

JAN.

Wat vreemder taal;
Maar kom ik hebje nou begrepen,
En nu dat ik juist ben benepen.
Te weten kaaltjes als een pier,
Zo zal ik eens voor jou pleizier
Verhalen, al myn wedervaren,
Zints 'k na Batavia ging varen,
Want beste maat, al staan ik nouw
Gelyk een Boer gekleed voor jouw,

Zo moetje weten, dat het heden
Noch geen zes uuren is geleden,
Of 'k was zo netjes als een pop,
Ik had een fyn Castoortje op,
Dat koste myn net dertien Gulden,
En daar voor heb ik, wie zou 't dulden?
Dit zuikerbrood, een brave ruil;
Maar wagt, hy zal zyn broek noch vuil
Van Beerak uit benaauwtheid maken,
Komt hy maar in myn handen raken,
Voor 't dasje dat ik eerst had aan,
En wel voor 't fynste door kon gaan,
Hebben ze myn, wie heeft zyn leven
Dit vuile sletje aangegeven,
Myn Rok, myn Camisool, myn Broek,
Myn Zyde Kouzen zyn meê t'zoek,
Ze hebben myn voor Nieuwe Schoenen
Deez' Oude lorren aan gaan doenen,
In 't kort, 'k ben tot myn groote spyt
Het eene met het and're kwyt;
Maar hoe! jy gaapt gelyk een oven,
Dat jy myn niet verstaat zou 'k loven.

HARLEQUIN.

Ok Frintje, Frintje, ze ferfta
Zo mooitjes, hoe dat jou zo dra
Ferandert binne tot jou skaden,
Warakt ze bin mit jou beladen,
Ze treur ofer jou onkefal,

JAN.

Ja maat jy hebt het noch niet al,
Maar om in ord're te verklaren,
Hoe dat ik ging na Inje varen,
Zo moet je weten, dat ik staâg
Ging zwieren zo by nacht als daag,
Ik was de meesten tyd beschonken,

Dan moeſt ik by een Venus ronken,
En dit duurden zoo'n langen tyd,
Tot ik myn mooije geld was kwyd,
Ja tot een duit, 't ſtond zo geſchapen,
Dat ik 's nachts in een ſtoep moeſt ſlapen,
Zo viel het op een nacht eens voor,
Dat ik van verre iemand hoor,
Die, na dat ik het kon bemerken,
Zo zjankeni was als een Verken,
Ik dacht ho maatje jy bent recht
Verzeilt, en by een vrome knecht
Die jou eens luſtig zal geryven,
Ontlaſte jou van al jou ſchyven,
Want na dat het zich opdoen laat,
Zo ben jy op zyn beſt in ſtaat,
Om zonder vracht jou Huis te vinden,
Och hoe laat zich een Menſch verblinden,
Die door de armoê werd gedrukt;
'k Had hem pas by de mouw gerukt,
Of ziet de Man was in parade,
Om zonder eenige genade
Myn Huit te kerven deur en deur,
'k Was gantſch niet lui, maar 'k dacht Sinjeur,
Is dit hier werk van dronke Gaſten,
'k Zal dan wis na geen Nucht're taſten,
Wy veeterde malkaâr na 't gat
Dat het wat docht, en dat je 't vat,
Ik plantte in zyn linker kaakje
Een uitgeleze Winkelhaakje,
En gaf hem noch een prik of vier,
Straks riep de vent om een Barbier,
Waar op dat ik terſtond ging vluchten,
Want ik begon voor vaſt te duchten,
Dat, zo de Frank dit ſpul eens zag,
Dat hy myn om myn vuil bejag

Zou

Zou na een zek're plaats gelyden,
Daar ik myn gantsch niet zouw verblyden,
Ik pakten dan myn biezen voort,
En ging zo dra de naatste Poort
Maar open was, naar Zeeland heene,
En 'k liet myn Wyfje maar alleene,
Die met een Kleindje was belaân,
En die noch moest uit wassen gaan
Om 't zober Kosje te verdienen
Voor haarlui beiden.

HARLEQUIN.

Wel ze mienen
Dat jou un reckte Licktmis zyt,
Ze ep jou weêrka in kien tyt
Ferneem, dat wil ze jou ferklaren;
Maar hoe jou feerder bin kefaren
Wii ze wel oor.

JAN.

Hoort na myn reên:
Zo dra 'k in Middelburg kwam treên,
Zo komt een Vrouwmensch by myn stappen,
Agoremis breed op te snappen,
Hoe 't in Oost-Inje was gestelt,
En dat men daar won zo veel geld
Als Water, 't welk myn bekoorden;
Want ik geloofden al haar woorden:
'k Vroeg haar, hoe kom ik daar na toe?
Ha sprak ze, ben je dat te moê?
Ga maar met myn, 'k zal eer drie dagen
Ten einde zyn, jou wel doen slagen;
Want hier leid juist een Schip gereed,
Dat moet in 't korte dat je 't weet,
Zyn Steven na die Landen wenden;
Ha dacht ik, nou ben ik ten enden,
Myn zorg en ging voort met haar meê,

Ik dacht vast was ik maar in Zee:
Nu onder 't voeren van een praatje,
Zo bracht dat Wyf myn in een ſtraatje,
Dat, zo 'k verſtaan heb, wierd genoemt
't Kraan-ſtraatje: maar verdoemt, verdoemt,
Wat ging 't hier buiten myn gedachten;
Want als ik een glas Wyn verwachten,
Dan was 't dun Bier is gezont:
Zo ſprak die Heks, jy moet jou mond
Het drinken van de Wyn verleren,
Jy moet ze doch in Zee ontberen;
En was het eetenstyd, zo kwam
Geen Vleeſch op Tafel, noch geen Ham,
Geen Viſch noch diergelyke ſpyzen;
Jan maat moeſt hem daar zien verwyzen
Tot ſmullen uit een Bak van Hout,
Met Spek als een Ducate goud,
Dat reeds in 't Injes al volleert was,
Dewyl 't de Lienie gepaſſeert was,
Tot drie, vier reizen, en daar by:
Een Schotel Karnemelks-bry,
Die zy gekookt had uit den puiken,
Nadien ik daar wel in mocht duiken,
Wanneer ik na een Gortje zocht:
Nu ik wier dan na Boort gebrocht,
Voorzien met dezolate plunje:
Doe ſprak die loze Teef, nu kunje
Verzekert zyn myn zoete maat,
Dat jy na een Landſchap toe gaat,
Alwaar de wegen t'allen kanten
Belegen zyn met Diämanten
En Paerlen, wat je maar begeert,
Wat dunk je, was zy niet volleert?

HARLEQUIN.

Ja maar ze wackt mit groot ferlangen,

Ze

Ze wil ze waarlyk laate hangen;
Zo heur kien Zielferkoopster was.

JAN.

Dat hebje recht, en doen ik pas
Myn voeten in het Schip gezet hadt,
Ging 'k in myn Kisje, om eens net wat
My meê gegeven was te zien,
'k Dagt Heer komt my u hulpe biên,
Moet 'k met dit goet voor zeven jaaren
Myn zelfs behelpen?

HARLEQUIN.

Ze wóu ze karen
Fan jou ferstaan wat goet hum was.

JAN.

Zo dra het Kisje open was,
Vond ik daar op de boom een vaatje
Van acht kan Sjap, ik deê het gaatje
Waar op de stop zat, zo terstond
Eens open, zetten 't voor de mond,
En liet eens helder binnen lopen,
Doe keek ik verder met de hopen
Dat daar noch vetter aap in stak,
Maar och een rolletje Tabak
Van acht pont, en dan een paar Schoenen;
Daar moest ik zo een rys meê doenen,
Een paartje kouzen van boe boe,
En noch twee blaauwe hemden toe,
Een buffel, borstrok met een broekje,
Ik dagt ja beste maat al zoekje
Van nu tot morgen, zo vind gy
Geen twintig gulden aan waardy,
Waar voor dat ik myn had verbonden,
Dat deze teef ten allen stonden,
Zo dra als ik 't maar had te goet,
Dan kon zy zo op staande voet,

Een zommetje van 't Huis af halen,
Van hondert daalders.

HARLEQUIN.

Jou ferhalen,
Ze dinken die hum wondre lyk,
Ze wou wel dat jou hum iens zeik,
Of jou ze niet mit kop kebruit was?

JAN.

Ik docht als ik dit Land maar uit was,
Was alles wel, want 'k had geen zin
Te blyven, in een Land, waar in
Ik ſtadig was vol ſchrik en vrezen,
Dat hier van 't Volkje mochte wezen
Die na myn zochten, en myn ras
Mocht'n brengen daar 'k niet garen was.

HARLEQUIN.

Ha! Ha! was dat de meen, ze fatje.

JAN.

Ja doch, en ik had ook waratje
Al een klein beetje zin in 't Land
Van Inje, nou wy raakte kant
En klaartjes om in Zee te ſteken,
Het welk ons binnen weinig weken
Gelukten, want de Wind woei Ooſt,
Dat was voor ons een groote trooſt,
't Was Stengen op, en Ankers lichten,
Jan Knip, laat nou de moet niet zwichten,
Maar toond nu dat gy Kaerels zyt,
't Gaat om een mooije Kaapze Meid,
Die op zyn minſt zo blank als loog is,
En zo bekoorlyk in het oog is,
Dat het een hongerige Maag
Moet zyn, die na zoo'n ſpys is graag.
De Bootsman riep al ho, wind over,
Wind pal, wind om, het gaat zo pover,

En

En dus zo raakte wy in Zeė,
En zeilde zo in ruſt en vreê,
Tot dat wy aan de Lienje kwamen,
En wat voor nieuws wy daar vernamen,
Moet ik jou meê maken bekent,
Ons Schipper dat een ſnaakze vent
Was, riep, kom wiltje nou beryden,
Om fluks de Lienje door te ſnyden,
Kom Bootsman geef het zwaard eens an,
Een Kaerel die braaf hakken kan,
Waar op hy kwam met 't zwaart te voorſchyn,
Sprak ja wy moeten daar tog door zyn,
Wy komen aârs niet aan de Caap,
Daar op gaf hy het aan een knaap,
Die nooit in Inje meer geweeſt was,
En op dit zeggen zeer bevreeſt was,
Dat 't heele Schip mogt raken vaſt,
Klom daar meê boven op de maſt,
En ging doe naar de Lienje turen,
Een tyd van zeven volle uuren,
Ja over ſchaffen over al,
Wat maakten dit een bly geſchal
Van lachen onder de Scheeps vrinden.

HARLEQUIN.

Wel kon hum dan kien Lienje finden,
Om dat hum daar was onbekent?
Onwetenheit maak domme fent.

JAN.

Dat kan ik meê aan jou beſpeuren,
Wanneer zie jy dat ooit gebeuren,
Dat iets het geen onzichtbaar is,
Mit oogen te bereiken is,
De Lienje is niet te bemerken,
Zy moet maar op d'inbeelding werken.

HARLEQUIN.

Ze vat jou nou, hoe zellement

Heb

Heb hum kelachen, doe die fent
Kedaan had mit de Lienje hakken.

JAN.

Ja uit den treuren, en zo bakken
Die ouwe knapen mennig kool,
Aan d'een of d'andre Baarze jool,
Die in Ooft-Inje nooit geweeft is,
En in die zaken als een beeft is
Zo dom.

HARLEQUIN.

Dat wil ze wel keloof,
Weet hum die dink zo juift uit 't hoof?

JAN.

Nu eindlyk aan de Kaap gekomen,
Daar hebben wy wat raars vernomen,
Mits 'k daar verfcheide monfters zag,
Zo wat van 't Hottentotfe flag:
Hemel wat moeft ik myn verwondren,
't Was of 'k 't te Keulen hoorde dondren,
Wanneer ik hoorde haare fpraak,
't Was anders niet als kul kwaad maak,
Smeer vet em zo, en zulke woorden
Die myn in 't minfte niet bekoorden,

HARLEQUIN.

Pardie ze weete niet wat Taal
Jou fan die Hottentots verhaal,
Z'ken niet ferftaan.

JAN.

Ik zal 't jou leren,
Zy gaan meeft al haar lichaam fmeren,
Met ftinkent vet en zulke ſtront,
't Mag wezen van een doode hond
Of ander kreng, dat kan niet fchelen,
En zo zy het niet kenne ftelen,
Dan bedelen zy 't om de pret,

Al-

Aldus, ſmeer vet em zo; ſmeer vet.

HARLEQUIN.

Ha, ha ze heb ze jou ferſtaane,
Ze zel niet na de Caap toegaane,
Om humme kuurkjens te bezien,
Maar zek: wat zag jou meer geſckien.

JAN.

Dat zal ik jou in 't korte zeggen:
Wy bleeven daar drie weeken leggen,
En in die tyd wou juyſt 't geval,
Dat 'k ook eens raakte aan de Wal,
Om myn een beetje te vervarſen,
Maar 'k plukte daar onrype karſen,
'k Was om het u te doen verſtaan
In de Lootgietery gegaan,
Om eens te zien, wat daar paſſeerde;
Maar Bloet! zo dra ik wederkeerde
Na boort, bevond ik myn wat noot,
Gekwetſt aan dat geſmolte loot.

HARLEQUIN.

Zo had je jouw kebrant?

JAN.

Wel dichtjes,
Maar in de oven van die Nichtjes,
Die daar hebben haar Logiement,

HARLEQUIN.

Jou maakt ze zo duyſter bekent,
Eerſt zek jou fan keſmolte loote,
En dan fan Nickjes.

JAN.

ô Jou groote
En rechte weetniet! nou ik wil 't
Jou klaarder zeggen, 'k was vertilt
Aan een vuil Vlysvat.

HARLEQUIN.

Zeldremaften,
Hat jou s'op zoo'n wys wees te gaften,
Bin hum de frukte fan de Caap,
Ze wil ze niet by heurluy flaap;

JAN.

'k Had 't ook niet in de flaap gekreegen,
Doen wy nu aan de Caap geleegen
Hadden drie weeken min een dag,
Vertoonden hem de blaauwe vlag;
Dat was het fein, om te gaan zylen
Naar Inje toe, en onderwylen
Wy alles maakten kant en klaar
Tot zeilen, kwam daar noch een Baar
Uit Holland.

HARLEQUIN.

Maar wat wil jou zeiken
Mit Baar?

JAN.

Wel maat dat woord doet bleiken,
Op dat je myn ter deeg verftaat,
Dat zo een Schip na Inje gaat:
Zo dra ze weêr na Huis toe komen,
Zo werd die naam haar afgenomen,
En die gegeeven van Oorlam,
Wel nu ons Capityn die kwam
Zo dra aan boord niet, of wy lichten
Ons Anker, om de Caapfe Nichten,
Voor die, die op Batavia
Haar neering dryven voor en na
Te ruilen.

HARLEQUIN.

Wel de Duvle aal,
Kon jou nok na die Oere taal?

JAN.

Wel waarom niet? dat was myn leeven,

Zo

Zo dra als wy nu hadden eeven
Het Robben Eiland op ons zey;
Doe ginge wy verheugt en bly
Ons Boot en Schuit in 't Scheepje hyszen;
En doen vervolgde wy ons ryzen,
Paszeerde Paul en Amſterdam,
Tot dat wy onder 't Zuidland kwam,
Van daar net noorden aan na Java;
Wy kwamen in de Straat van Zunda,
Paſſeerde zo 't Princen Eilant,
Sliepzee Koksbrootje abondant,
Tot dat wy recht voor Bantem kwamen,
Een Vaartuig wy daar fluks vernamen,
Het welk ons met een groote ſpoet
Uit 's Heeren laſt bragt Injes goet;
Daar kregen wy vers Vlees en Vrugten,
Het welk wy aaten met genuchten,
De Baartjes die niet wiſten wat
Voor goet men haar gegeven hat,
Die hadden 't geen zy moeſten eeten,
Zabander over Boort geſmeten,
En 't kwade, 't welk was zonder ſmaak,
Daar beten z'in, als in een zaak
Van groot belangen, daar op lachten
De oude knapen.

HARLEQUIN.

Ze verwachten
Mit kroot ferlangen na de ent.

JAN.

Wel hoor, zy waren ras gewent
Het beſten uit de hoop te kiezen,
Want na dat wy dees Praauw verliezen
Uit ons gezicht, zo komt 'er een,
Die roept ſtraks met een luide reên,
A Orang Baro, wil jou Klappers

Of Pizang koop, waar op die rappers
Haar geltje ſchooten voor dit fruit,
Zo lang tot veel haar laatſte duit
Ariba was, doe zag men ſmullen
Dat het wat dogt.

HARLEQUIN

Mais Monsjeu zullen
Jou niet haaſt raken fan de Sckip
Op Lant, ze kryg warakt de pip
Fan kroot ferlang, ken ze ferklaren,
Hoe jou in Inje bint kefaren.

JAN.

De Prauw die voer dan met ons meê,
Tot dat wy kwamen op de reê,
Daar wy ons Anker lieten vallen,
Daar zag men 't raarſt noch wel van alle,
Door dien daar in een korte ſtond,
Eer dat het Anker vatte gront,
Zes, zeven Prauwen kwamen varen,
Die wel voorzien met Chineeze Waren,
Elk met een Bloedvin op haar zy
Zeer welbelaaden; looft myn vry,
Met Lobben, en met Spaanſche Matten,
Zy riepen anders niet als watten
Heb jy te koop, ha Balang koop,
Dat was daar met een ſnelle loop
Van voor na achter, om te pylen
Wat goederen men haar mogt vylen,
Daar ſwurven Kaazen by de vleet,
Ja dat je weet, en niet en weet,
Elk bragt het geen hy wou verkopen,
En lyd het voor Chineesje open,
Van Hammen, Pypen, en Tabak,
Waar op dan het Chineesje ſprak:
Brappe itoe, wat voor doa Hamme?

Wel ees men dan eens geld, dan kwamme
Zy voort uitvaren op haar ſpraak,
Ho! zjaklementſe langkloot.

HARLEQUIN.

Snaak,
Jou ſpeltze zo wat op de mouwen.

JAN.

Gelooft myn doch ter goejer trouwen,
'k Heb u tot dus ver recht verklaart,
Dies is het niet te peine waart,
Dat ik je nou zou voor gaan liegen.

HARLEQUIN.

Monsjeu zo ze myn niet bedriegen
Zo word hum donkre, laten wy
Van nackt mankandre blyfe by,
Laat ons maar in die Ooyberck luimen,
Wy mockten aars ons tyd ferzuimen
Want morke mot ze ferder gaan,
Ons bin ook niet mit kelt belaân
Om in de ordinair te ſlapen,
Ze wete jou zal freukte rapen
In 't geen ze jou zel laten zien
Te Amſterdan zel zo ze mien
Myn Raritée geëxtimeert zyn,
En pour de kyk een ſckellin weert zyn,
Maar om dat jou myn trou ferhaal
Jou wederfaar, zo mot ze kaal
En zonder kelt weer na Frankryke
Fertrek, zo ze jou niet laat kyken,
Dut mooije dink pour niet een duit,
En as 't dan mit de kyk is uit,
Dan mot ze jou myn foort ferhalen
Jou wederfaar.

JAN.

Ja zonder falen,

Kom laat ons nu maar ſlapen gaan,
Om morgen vroeg weêr op te ſtaan.

HARLEQUINUS SECUNDUS.

HARLEQUIN,

Reizende met zyn

FRAAI CURIEUS,

Van het Soissonse Congres naar de Nederlanden.

HARLEQUIN.

Ock Monsjeu Jean, heb jou keslaap
Fan nackt, ze kon warackt niet raap
De minste rust, zo ras ons byden,
Hum in de Ooyberck nederlyden,
Zo rake jou terstont in dut,
Ze dochte, kom ze is niet nut
Dat ze hum weder op ga wekken
Om wat te praat, en daar op lekken
Ze 't kasje neer dikt aan de Ooy,
Ze dockt eerst wel hum komme mooy
Dat ons hier rusten kan fan nackte,
Dock z'hat gien hallef eur gewackte
Met waak, of ze oor kom een Mens
Of twie, ze dockte wel ze wens
Ze jou te kyken in 't kezichte,
Maar in de korte kom hum dichte
By onze rustplaats arriveer,
Doen dockt ze foort ock lieven Heer,
Wat zel hum hier tock komme maken,
Laat ons niet an de Duvle raken,
Want ze was bang en eel confuis,

Ze

Ze maakte ook zo foort een Kruis
Pour 't Voorhoof, doch hum kon niet baten,
Want hum twie puure uitkelaten,
Als bullebak kwam na ons toe,
Maar denke hoe ze was te moê,
Zo ras hum ons had aankekeken,
Sprak hum de Duvle hum zal breken
Jou nek, wat Haagle doe jou hier,
Dat jy komt fteuren ons pleizier,
Daar zel ze jou foor kaan betalen,
Dat jou ze zel de Duvle aalen:
Zeg, waarom heb jy ons belet,
't Geniete van een beetje pret?
Daar op bekon ze jou te wekken,
Ze zek Jean ons mot fertrekken,
Maar eer jou wakker was, zo hat
Ze in hum kop al un braaf gat
Gekreeg, waar op z' begon te tieren,
A Diable et la pour pleizieren,
Dat jou hier zo te werke gaat,
Waar op ze foort de fente flaat
Flak op hum bek, doe werd jou wakker,
En riepe hy: waar bin jou makker?
Wat is 'er gaans?

JAN.

Dat 's waar, die gaft
Had ik wel by zyn lurve vaft,
Zo ras ik hoorde wat jou deerden,
Maar 'k zag dra dat ik de verkeerden
Aan 't lyf was, want 't een Meisje fcheen,
Heel zoet van boven tot beneên;
Dies liet ik haar terftont weêr lopen,
Maar dat jy dit zo dier bekopen
Moeft, had ik geen gedachten op;
Want anders had ik deze Schop,

Die

Die 'k in de Hooiberg heb gekregen,
Hem tusschen hals en nek gelegen.

HARLEQUIN.

Ja, ja jou raakt 'er heel wel door,
Ze dokt waraktik dat de oor
Fan 't Oof keslaag was door die Fente,
Aanschou et iens.

JAN.

Ha slapremente,
't Is goet dat 't noch niet slimmer is,
Maar wyl wy nu 't niet anders is
Bevryt zyn van die lompe boeren,
Zo laat myn in je kas rys loeren,
En zien de fraaijigheid eens deur;
Want wyl dat wy nou zo recht veur
De Leidse Poort zyn, wil ik wenschen,
Dat jy hier krygen zelt veel Menschen
Om eens te kyken.

HARLEQUIN.

Ze is ze wel,
Kyk, kyk jou deur de glasje.

JAN.

'k Zel;
Wat Duivel dat lykt daar wel vegten,
Wat is dat voor een plaats?

HARLEQUIN.

De hechten
En starke plaats Kibralter.

JAN.

Goôn!
Wat zien ik daar verscheide doôn,
Maar het gelyke meest Spanjaarden,
Dat zy haar goetje maar bewaarden,
't Geen zy reets hebben in bezit,
Was dat niet beter? Want het wit

Daar zy op doelen zal haar missen,
De Koning George, na myn gissen,
Is gants geen held zo klein van moed,
Dat hy voor Spanjen onder doet,
Al was de Keizersche Armade,
Tot zyne hulpe in parade;
Kyk, kyk, dat gaat daar kluchtig toe,
Zy wyken na haar Tenten toe.

HARLEQUIN.

Wat dunke jou fan die Patalje?

JAN.

Ei kyk hoe loopt dat Spaansch Canalje!
Hol over bol, maar wie is dat
Die hem zo weert daar by de Stadt?

HARLEQUIN.

Hum is die braafe Enkelsmanne,
Colnel Claiton.

JAN.

Ik laat me banne,
Zo hy ze niet meest al verjaagt,
Maar kyk reis hoe dat volk daar draagt,
An d'andre zy der Stad.

HARLEQUIN.

Z' is dingen
Fan Enkelant na hum kebringen,
Fan Koekle, Kruit, de Lont, en Loot,
Soldaat, Spek, Flees en ook de Broot,
Die Ginraal Wager hum kom brengen,
Om hum Provisie te verlengen,
Zie jou Colnel Claiton niet geef
Een Brief an Wager heel beleef,
Om frindlyk te bedank hum Konink.

JAN.

Ja 'k zien 't, maar daar sprinkt een wonink
Met spekken.

HAR-

HARLEQUIN.

Weet jou hoe dat kom,
Hum barſt hum in de hand een Bom,
Die hum wou gooijen in de Statte.

JAN.

Ha, ha nou ken ik het bevatte,
Ik zie dat gooijen breekt hem op,
Net als die hond die op zyn kop
Kreeg, om dat hy had worſt geſtolen.

HARLEQUIN.

Kyk, kyk nou motte jou ferdolen
Mit kyk, zie jou de Sckepen niet
Fan Wager zyl.

JAN.

Ja hy gebied
Na dat ik zie, haar te vertrekken.

HARLEQUIN.

Weet jou waar toe hum zelle ſtrekken?

JAN.

Neen, maak myn dat doch eens bekent,
Want ik verlang daar na.

HARLQUIN.

Z' is Jent,
Ze heb pleizier dat jou ferlangen
Na d'uitkomſt.

JAN.

Wel ik laat me hangen
Zo hy geen afbreuk zoekt te doen
Aan Spaanſche Schepen, 't zy Galjoen
Of Kraken, ofte Oorlog Schepen,
Om die na Engeland te ſlepen.

HARLEQUIN.

Dat heb jou reckt, zie hum nou aan
Mit al hum Sckepen zylen gaan,
Hoor hum fan freukt en bleidſchap ſckieten,

Zou

Zou jouw dat lefen wel verdrieten?
Kyk hoe hum zwieren met hum Flag
En Wimpels.

JAN.

Dat 's de rechte flag,
Met vreugde na de Vyand trekken,
Dat doet Soldaatjes moet opwekken,
Maar kyk, ei kyk eens waar die twee
Heen willen zylen?

HARLEQUIN.

Hum bin reê
Op ordre fan hum Admirale,
Naar Liffebon te zyl.

JAN.

Wat hale
Die kleine Scheepjes daar van daan?

HARLEQUIN.

Hum zel een beekje kruize gaan
Op Spaanfche Sckip, hum heb kenomen
Twie Enkelsman, om hum te tomen,
Dat hum 't na dees niet weer en doe,
Om die reên zyl hum daar na toe.

JAN.

Maar wat gaat Wager daar uitvoeren?

HARLEQUIN.

Hum zel met d'andre Sckepen loeren
Op d'heele Spaanske Zulfer-floot,
Zo hum die kryg, dat zal hum groot
Pleizier wees.

JAN.

Dat is wel te denken.

HARLEQUIN.

Zie daar, nou zyl hum om te krenken
De Spaanske Sckip zo reckt na Zee.

JAN.

Wel by myn sjan, ik wou wel meê
Op zo een schoone buit gaan passen,
Zo zy hem nou maar niet verrassen,
En hem mis zylen tot zyn spyt,
De Zee is zo geweldig wyt,
En om dan juist die plaats te treffen,
Dat zy haar met haar Schepen effen
En krekjes zeilen voor de boeg.

HARLEQUIN.

Jou oordeel weisselyk kenoeg,
Zo hum mis zeil z'is juist keen wondre.

JAN.

Kyk, kyk de Engelsche daar dondre
Met haar Kannonne groot en klein,
't Is of zy in Batalje zyn.

HARLEQUIN.

Z' is recht, zie jou onder de Sckepen
Niet een die van heur word kenepen,
Hum is een Spanjaar an hum Flag.

JAN.

Wel dit is dan zyn laatste dag
Dat hy zyn vryheid zal genieten,
Zy houwen nou al op met schieten,
Zie daar strykt hy zyn vlag ook al,
Dat muisje is recht in de val
Gelopen.

HARLEQUIN.

Zie jou wel de Sckuitje
Uit zetten op de Spaanske buitje,
Nou zal de Capitein hum foort
Heen roeijen gaan na Wagers boort,
En geef hum Lickaam in hum hande;
Hoor hoe dat hum ze zeiken fan de
Flotilje, hum is kepasseer

By nackte, of by donkre weer.

JAN.

Ik ſta verſteld, zou hy 't ook liegen,
Om Wager maar in ſlaap te wiegen,
Op dat hy hem van daar vervoegt,
En dat de Spanjaart vergenoegt
Dan zonder hem te rescontreren,
Mag zonder hinder arriveren,
Daar hy in behouden Haven is.

HARLEQUIN.

Ock neen waracktik z' is ze mis,
Hum bin foor by kezyl by donkre
Of nackt, dat niet een fan de jonkre
Der Enkelſe hum heb kezien,
Hum zek teuk Wager dat hum mien,
Dat zo hum maar by klare lickte
Was kepaſſeer, dat z' hum zo dickte
Foor by moeſt zyl, dat ze hum klaar
Kenoeg gekoom was in kefaar,
Om in hum handen te verfallen.

JAN.

Dat ſpyt myn wel het meeſt van allen,
Dat deze buit hem is ontſnapt,
Die zo hy hem maar had geknapt,
De Spaanſche wieken zo zou ſnuiken,
Dat zy niet weder dorſten ruiken
Na Oorlog, veel min te beſtaan,
Op d'Engelſche weêr los te gaan,
Maar kenje myn nou niet verklaren,
Hoe 't met Gibralter is gevaren?

HARLEQUIN.

Ja tock zie jou maar reckt foor uit,
Ze zel jou zek wat hum beduit,
Dat jou daar ziet hum bin de donne,
Hum heb de Oorlock eerſt bekonne,

En nou hnm ziet dat hum niet kan
Kibralter win, nou ſtap z'er fan
Met oneer, en met krote ſckanden.

JAN.

Zo dat ze dan haar Spaanſche handen
Wel dappertjes hebben gebrand:
Maar wat 's daar aan de andre kant
Te zien? hoe zyn daar zo veel Schepen
Onttakelt?

HARLEQUIN.

Z' heb ze hum keſlepen
In d'hok, om dat hum niet meer faar
Naar China toe, om Koopmans waar
Te haal, hum binne Keizers Sckepen.

JAN.

Daar heb ik gaauwtjes uit begrepen,
Dat deze zaak ons Companjien,
Veel voordeel doen zal, na ik mien,
Ook zal dit de gemeene Menſchen
Wel leiken, en haar luſt en wenſchen
Bevorderen, want al de Thee
Die zy brachten uit China meê,
Komt nu alleen in onze handen,
Dat maakt myn weêr an 't watertanden
Om noch een reisje te gaan doen,
Want Chneesje zal nu met fatzoen,
Zo veel geld voor zyn Thee niet maken.

HARLEQUIN.

Maar zek jou ze eens, hoe keraken
Jou op Patafia an Thee?

JAN.

Die brengt Chinees uit China meê,
Met Jonken.

HARLEQUIN.

Wel ze mot jou fragen:

Wort

Wort hum dan al die Thee kedragen
Fan China naar Patafia,
Door Jonkerkjes?

JAN.

Ha! ha! ha! ha!
Ik lach myn zelve schier te barsten,
Jy raad het op zyn alderdwarsten;
Hoe komt je dat zo mal in 't hoofd,
Bin jy van jou verstand beroofd?
Dat jy myn zo een vraag durft vragen,
Wie Duivel zou dat kenne dragen?

HARLEQUIN.

Jou lackt, jou lackt as puure dol,
Z' is of jou hebt jou lickaam fol
Met Brandewyn, wil jou niet zeiken,
Hoe dat ze hum fan China kreiken?
Zo laat hum staan, zo jou eens meê,
Nock nooit kefaren had op Zee,
Of in de Indiën kewezen,
Ze zou ze wel fan harten freezen,
Dat jou nock äl zo keck zou raân,
Wil jou 't niet zek zo zel ze gaan.

JAN.

Nou maat bedwing jou grote toren,
Ik zal jou alles laten horen
Uit liefde, en ook om de reên,
Dat jy myn alles gaat ontleên
Wat jy te zien hebt, hoord myn reden,
En wees dan vorder wel te vreden,
En denk, 't is maar een misverstand
Hier uit ontstaan, om dat ons Land
Ver van den andre is gescheiden,

HARLEQUIN.

Ze oor jou reden met ferbleiden,
Ook bin ze nou al weêr te freê.

JAN.

Wel hoor dan recht, hoe dat de Thee
Uit China derwaarts werd gezonden,
By duizende miljoene ponden,
De Chineezen hebben Schepen jent,
Die hier te Land niet zyn bekent,
Die zy daar zonder Yzer bouwen;
Voorzien met wonderlyde Touwen,
Gesponnen van een Kookes-noot,
En dat het wonder noch vergroot,
Is dat zy houte Ankers voeren,
Dan ziet men achter aan twee roeren,
Daar wy gebruiken maar een roer,
En dat zyn nu de Jonken broer,
Daar zy dë Thee meê over zenden
Naar Java.

HARLEQUIN.

Nou binze ten enden,
Fan 't kroot ferlank om te ferstaan,
Hoe dat ze hum daar komt fan daan;
Nou zel ze jou hier laten kyken,
't Conkres kehou in Frankeryken;
Zie jou maar na de linker-hand,
Hum is Soissons heel net en kant.

JAN.

Is dit die Plaats nou, daar die Heeren
Ambassadeurs komen verkeeren,
Om hare twist te leggen by?
En denkt de Spanjaart nou, dat hy
Door zyn mooi praten zal ontfangen
Gibralter, is dat zyn verlangen?
Dat zal zo wel gaan, na 'k geloof,
Als doen hy 't halen wou ten roof,
En dat om dat de Engelsmanne,
Haar monde zo wel roeren kanne,

Als dat zy vechten met haar arm,
Zy hebben de Spanjaarts heel warm
Gedekt, in plaats van overgeven.

HARLEQUIN.

Wil ze jou reis ferklaring kefen,
Wat dat hum van gedackten is,
Hum denk foorzeker en kewis
De Enkelsman zo wat te paajen,
En ondertufcken twift te zaajen
Onder de kleine Enkelsman.

JAN.

Maar hoe leid hy dat zaakjen an;
Dat is heel kwalyk te geloven,
Dat hy de ruft zou kenne doven
In Eng'land, tuffchen de Gemeent
En haare Koning George, neen 't
Zal hem niet na zyn zin gelukken.

HARLEQUIN.

Ja maar Monsjeu dat wackte drukken
De Enkelsman feul in hum zak,
Hum Parlement wil ook zo ftrak
Liever aan 't fekt, as zo te dralen,
Hum motte tock Zoldaat betalen,
Of hum dan fekt of zitte ftil,
Dat maak op die wys klein verfckil,
Hum Konink hum is Eedelmoedick,
Hum denke zal dan feckte bloedick,
Myn Onderdanen teuk de Speck,
Ze wil ze liefer noch wat reck
De Oorlock, en fan fere loeren,
Wat Spanje in hum fckilt zal foeren,
Dock zo ze hum duur al te lang,
Zo zal ze hum wel make bang,
Ze zel ze hum gaan zelf befeckten,
Zo hum de ruzie niet wil fleckten,

Ze

Ze zel dan beter gaan van gat,
Hum ſlaan wis al de donne plat.

Jan.

Ey kyk wat ſtaatſie komt daar aans,
Wel waar wil dat doch heene gaane,
Dat lykt wel na een Bruilofts-feeſt
Te gaan.

Harlequin.

Hoor hum is alles meeſt
Te doen, om hum maar op te houwen,
Want nu hum ze wel anders wouwen
Geſckiet zien, nou zel hum quanzuis
Hum braaf te freet geef en te buis,
Puur of hum ware krote Frinden,
Hum doet dat maar om te ferblinden
De Enkelsman.

Jan.

Ik vat de zaak
Nou in de grond, met groot vermaak,
Want ik weet dat wel van te voren,
Dat hy dat gaatje niet zel boren,
En ondertuſſchen zo trakteert
Hy al die Heeren als een Weert,
Die daar goed loon voor denkt te trekken.

Harlequin.

Ja tock maar hum bin gantſch kien gekken
Want om geen Oblicaas te maak,
Zo kommens hum ook tot de zaak
Fan freet en zuip en kaſtereren,
Daar hum ferſckeinen al de Heeren,
Die hum befinde daar preſent
Op de Conkres.

Jan.

Maar wyl jy bent
In al dees zaken zo ervaren,

Zo kenje myn ook wel verklaren,
Wat dat het al voor Heeren zyn,
Die daar prezent zyn.

HARLEQUIN.

Jou fraagt myn
Zo feul.

JAN.

Wel hoe, weet jy dan niet,
Hoe dat elk in 't byzonder hiet?
Zo weetje doch na ik zou mienen,
Wat Potentate zy bedienen.

HARLEQUIN.

Ze weet ze wel een krote part,
Foor eerst zo zie jou an de hart,
Fan taafle zit die groot zinjeurtje,
Hum is Keizersch Ambassadeurtje,
En na fertolge ken jou zien,
Hum kom foor Spanje zo ze mien,
Zie hum daar nou eens naast aan pronken,
Hum is ze zo ze niet bin dronken
Foor Frankeryk gekoom, hum is 't
Kewis, ze dochte al ze wist
Hum nock te kennen aan hum wezen,
Vermits ze ondre maal voor dezen
Mit hem kedronk heb en kezwier,
Ons hadt feur dezen kroot plyzier
Te zaam, maar nou hum is zo'n krote
Monsjeu keworden, nou zo stote
Hum myn maar met de foeten weck.

JAN.

Dat is een algemeen gebrek,
Onder de hedendaagsche Menschen,
Zo dra heeft een zyn lust en wenschen
Daar hy na haakt, niet in zyn macht,
Of hy zyn beste Vriend veracht.

Wie zyn daar nu noch meer te ſmullen
Aan tafel?

HARLEQUIN.

Wie hum is dat zullen
Jou aanſtonds weet, aan d'andre kant
Zie jou hum kom foor Enkeland;
Hum die daar zitten na beneden,
Hum bin foor Denemark en Sweden,
En foor de State Sjinneraal.

JAN.

Wel maatje voor jou trouw verhaal,
En dit gezicht, moet ik jou danken,
Had ik voor dezen nu die ranken,
Van Zwieren, Zuipen, Hoerdery,
Wat meer gelaten, looft myn vry,
Dat ik jou ryklyk zou belonen,
Doch om myn vriendſchap jou te tonen,
Zo zal ik jou nieuwsgierigheid
Nou ook voldoen, hoor dan met vlyd
Hoe dat ik vorder ben gevaren.
Na 'k had gezworven door de baren
Uit Zeeland naar Batavia,
't Was armoe voor en armoe na,
Jan had geen geld noch kon 't niet krygen,
Daar andre ſpraken moſt Jan zwygen,
Het was hier niet gelyk die Teef
In Zeeland 't myn te voren ſchreef;
Neen gantſch niet, 't was wat aars te zeggen,
En om het jou recht uit te leggen
Zo moetje weten, dat ik ſtaâg
Moeſt werken tot myn groote plaag,
Gelyk een beeſt op zober eeten,
Alle tien dagen moetje weten,
Kreeg ik acht Dubbeltjes kontant,
Waar van zo een gezonde kwant
Als ik was, kwalyk konde leven:

'tGebeurde ook wel, dat ik eeven
Het Kostgeld in myn handen hadt,
Dan dadelyk weêr uitgespat;
Voor 't Hoertje moest een Quaartje wezen;
Want dan had ik in 't minst geen vrezen
Dat 'k daar na leiden zou gebrek;
Dan moest ik haar Mallytse bek
Noch horen uitslaan, Caszi Beetel,
't Was vetpot uit een grote Ketel
Daar niets in was.

HARLEQUIN.

Wel as jou weer
An Boord was, waar dan fan keteer?

JAN.

Dan had ik noch een Hontje over,
Je kent wel denken dat het pover
Ging in zyn werk, maar kort hier na,
Zo moest de Vloot na 't Patria
Vertrekken, 't welk myn deê verheugen,
En hopen dat ons Schip zou meugen
Een van 't getal zyn, en ook zouw
Naar 't Vaderland vertrekken, nouw
't Gelukte myn na myn genoegen,
Waar op ik myn terstond ging voegen
By een Perzoon, die ik wel wist
Dat myn zou helpen aan een Kist
En Kooi, om die meê thuis te voeren,
Waar van dat ik dan zonder loeren
Een volle derde trekken zouw;
Maar Hemel, doen 'k eerst by myn Vrouw
Hier weêr in 't Land kwam, vond ik Kind're
Tot drie in 't gros, was dat vermind're
Ons Capitaaltje.

HARLEQUIN.

Maat ze waan,

Dat

Dat jou Frouw eefen heeft kedaan,
Kelyk jou in Ooſt-Inje dede.

JAN.

Ja deze zaak bevond ik mede,
En had dit noch het ſlimſt geweeſt;
Maar ziet, zo dra dat Hoerſche Beeſt
By myn verſcheen, wou ik wat ſtoeijen,
Zy wou 'er daar niet meê bemoeijen,
Maar ſchreeude, en ſcholt myn braaf uit
Voor Schobbejak en grote Guit,
Waar op terſtond de Schout met zyne
Apoſtels kwam voor ons verſchyne,
En brachten myn na de Casjot;
Doch om dat ik haar een goed bot
Aanbood, lieten ze myn weêr lopen;
Nu heb ik niet de minſte hopen,
Dat ik ooit van myn Kiſt of Kooi
Genieten zal de minſte knooi:
Doch 'k heb wat nieuws in myn gedachten,
't Is nu geleden vyftien nachten
Dat ik wat rond zwurf, want de ſlaap
Beving my niet, ik vond een knaap
Te ſlapen in een ſtoepje leggen,
Ik docht hier valt niet veel te zeggen,
Maar liever aanſtonds tot de daad,
Waar op ik dan voort nam beraad,
Om hem zo fyntjes te ontkleden,
Wat was ik wonder wel te vreden,
Dat ik zoo'n vette Bol trof aan;
Want al wat hy had aangedaan
Beſtond in mooije Spaanſche Plunje;
Ik dacht, ho Jantje maat! nou kun je
Jou droef heid en jou arremoê
Met deze buit wat dekken toe:
Ik nam dan zonder iets te laten,

 't Geen

't Geen hem in 't minst zou kunne baten
Met myn, en bragt het by een Waart,
Die 't nu zo lang voor myn bewaard,
't Is goet dat ik 't niet ging verkopen,
Nu myn dat vee heeft uitgezopen,
Nou zel ik met dit vreemde pak
Aan 't lyf, haar komen op haar dak,
'k Zal daar een week vyf zes losjeren,
En ondertusschen dapper teren;
'k Heb in Oost-Inje ook geleert
Wat Portugees, dit aangesmeert
Aan dit Canalje, zal passeren
Voor oprecht Spaansch, ik wil 't zweren,
En als ik maar de baan zie schoon,
Dan moet 't gaan, dit is myn loon,
Dit 's voor myn Hoed, dit voor myn Schoenen,
Nou mag jy lui jou Besje zoenen,
En dan zo voort na Zeeland weêr,
Om myn weêr te verhuren.

HARLEQUIN.

Heer,
Wat heb jou niet al kwaad bedrefen,
Zal jou niet beetre fan jou lefen,
Wil jou nock weêr na Inje toe,
Daar jou leed zo feul arremoe?

JAN.

Ja toch, nu ik wensch jou de vreden,
En 'k meen myn daadlyk te verkleden,
En klampe dan dit vee aan boort.

HARLEQUIN.

Ze wensch jou ook zo, en kaa foort
Myn Fraai Curjeuske prezenteren,
Za, za, kom Burgeren en Heeren,
Kom kyk, kom kyk, wees jou niet taai,
De Raritee, mooi kieke fraai.

HAR-

HARLEQUINUS TERTIUS.

HARLEQUIN,

Reizende met zyn

FRAAI CURIEUS,

Van het Soiſſonſe Congres naar de Nederlanden.

JAN.

WEl heb ik iemand ooit betaalt
Gezet, zo is 't hier niet gefaalt,
Ik ken my niet genoeg bekyken,
Om dat ik door dit ſchoon gelyken,
Naar een Spanjaart, dit boos geſpuis
Heb opgezet het heele Huis;
Ja alles was voor myn ten beſten,
Tot dat ik op het langen leſten
Dees Cazie moê was; 'k dacht 't beſluit
Dat 'k voor heb dat mogt raken uit,
Indien 'k hier langer bleef vertoeven;
Doch 'k hoefde myn niet te bedroeven
Over die zaak, want alles was
Tot myne dienſten even ras:
't Was Heer ken jy geen Hollands ſpreken,
Zo doet ons maar het minſte teken
Van 't geen tot jou genegentheid
Mogt ſtrekken; want wy zyn bereid
Om jou in alles op te paſſen,
Somtyds kwam ik haar wel verraſſen,
Dat de Waardin met hare Man

On-

Onder haar beiden ſpanden an,
Wanneer zy zamen overlyden,
Hoe myn op 't beſte te beſnyden,
't Scheen haar een overgroot vermaak,
Dat ik in de Hollandſe ſpraak
Zo onbekent was, na haar mening;
Maar zy verheugde haar alleening
Over een ſchynzaak: Ik had geen
Drie Weken heurlui vloer betreên,
Of ik ſtelde myn aanſlag aardig
In 't werk, de Vrouw die zond ik vaardig
Naar Stad toe om een zootje Snoek;
Doe moeſt de Man meê om een hoek,
Die ik voort ging naar Sloten zende,
Om daar te noden zyn bekenden;
Want ik gaf voor dat 'k was van ſints
Haar te trakteren als een Prins;
Doen gaf 'k de Dienſtmeid ook een teken,
(Want 'k kon in 't minſt geen Hollands ſpreken)
Dat zy zou ſtappen na beneên,
(Ik dacht het is hier beſt alleen)
Om een partytje Wyn te tappen,
Zo dra zy was van al de trappen,
Was 't knipt hem daar de deur in 't ſlot,
Eer dat jy 't heele werk verbrot;
Doe nam ik van den haart een ouwe
Verroeſte Byl, die hy had houwe,
Om zomtyds zo wat Turf en Hout
Te kloven; 'k dacht kom aan nou ſtout
Aan 't werk, voor eerſt het Kasje open,
Daar vond ik Ringen, Gespes, Knopen,
Waar onder veel van 't myne was;
In 't kort, ik maakte d'heele Kas
Zeer rasjes leeg, en wat me aanſtond
Nam 'k meê, zo dat ik kwalyk gaan kond

Van

Van al het Zilver en het Goudt;
Zo dra het werkje was gebroudt,
Ging ik terstond myn biezen pakken,
'k Dacht kom dit goed moet niet lang plakken;
Maar 'k heb myn koers zo voort gesteld
Naar iemand, die myn voort klein geld
Voor alles gaf, 'k wou niets behouwen,
Ik dorst het niet by myn betrouwen;
Nu ben ik glat weêr uit de noot,
En heb weêr Platen klein en groot:
Zo myn het Waaltje nu kwam tegen,
Hy hoefde niet te zyn verlegen,
Indien hy had een nieuw geval,
Dat 'k weêr zou zien voor niemendal:
Maar kyk; zo ik niet ben bedrogen,
Verschynt hy ginter voor myn oogen,
Ik moet hem wat beluist're gaan,
En zien of ik niet ken verstaan
Uit zyn gemompel, hoe 't hem lyken,
En of de lui wel by hem kyken.

Harlequin.

Pardie ze binne wel kepruit,
S'heb niet ontfang de minste duit,
Ze is warakt om te betreuren,
Ze frees, ze zel ze noch kebeuren
Dat ze de Kas, de Kleed, en al
Feur kelt fermarsjandieze zal,
Waar toe zal z'eind'lyk noch keraken?
Ze doe hum best om te fermaken
Ollandre Man mit mooije zaak,
Noch ken ze niet an gelte raak:
z'Is waar, ze hoorde met plyzieren
Die Skappetouw hum wilde zwieren,
Maar hum was zelfs zo naakt en bloot,
Dat daar geen duitje overschoot,

Hoe-

Hoewel ze was ze niet hum fckulte;
Fermits hum was zo fnoot gekulte
Fan Roffiaan.

JAN.

„ Dat lykt 'er na,
„ Jy weet, dat hoor ik voor en na
„ Iemand wel mooi te tituleren;
„ Maar 'k loof het zal wel ras verkeren;
„ Als ik myn aan jou openbaar,
„ Ga jy jou gang maar lieve vaar,
„ Zo jy maar hebt wat nieuws te kyken,
„ Zo zullen wy malkander lyken.

HARLEQUIN

„ Ey kyk, ey kyk, wat zien ze daar?
„ Hum lykt warakt un fet Spanjaar,
„ Hum kom ze wel, z'eb juift te kyken
„ Wat fraais, dat hum heel wel zel lyken,
„ Ze zel ze fckreeuwen oferluit:
Ha Fraai Curjeus kyk feur twie duit,
Monsjeu zek wil ze jou reis ziene,
Z'is maar twie duite, maar ze miene
Dat jou genoeke hebben zal;
Want hum is eerft un nieuw kefal,
Hum is un Bruiloft zonder weerka.

JAN.

Wel maat, als ik myn oogen neerfla
Op jou gezicht, zo meen ik dat
'k Voor dezen kennis aan jou hadt.

HARLEQUIN.

„ Hum is de fpreke de Ollande
„ Maar niet de Spanje, zo ze an de
„ Kleed gaf keloof.

JAN.

Wel Harlequin
Heb jy myn nooit te voor gezien?

Kyk

Kyk myn eens aan, ik zou niet loven
Dat dit Kleed myn juist zou beroven
Van 't wezen dat ik doen ter tyd
Bezat, doen 'k al myn geld was kwyt,
En met jou in de Hooiberg luimde
Die wy op middernacht noch ruimde.

HARLEQUIN.

Ze ben ferbaast; bin jou dat Jean,
Ze zag jou foor een Spanjaart an,
Ze wiste niet wat ze zou zeiken,
Ze dockte wel hum tronie leiken
Wel na Jean, dan dockt ze weêr
Niet meer, dat jou die Spaansche Kleêr
Kefutzelt had, hum is de reden,
Dat ze fan bofen tot beneden
Jou keke an, myn beste maat
Zek jou ze toek hoe 't jou al kaat.

JAN.

Heel kostlyk maat, 'k heb ronde schyven,
Waar meê ik u wel wil geryven.
Heb jy maar weêr wat moois te zien,
Dan zal 'k (geloof myn vry), met ien
De oude schult aan jou betalen.

HARLEQUIN.

Waar Duvle gink jou gelte halen,
Ze heb nou al een week of fier
Kezwurfen, maar nock niet een zier
Gekreeg, niemand wil hum ze kyken,
Maar 'k weet hum zal ze jou kelyken,
Z'heb nieuw infention gekreeg
Uit Spanjen.

JAN.

Dat is al ter deeg,
Dat zal voor vast wat nieuws weêr wezen.

HARLEQUIN.

Ja, ja, hum is ze uitkelezen,

Heb

Heb jou de Krante niet kezien?

JAN.

't Is nu vier weken na ik mien,
Dat 'k in dat Hoere Kot moſt wezen,
Alwaar de Krant nooit werd gelezen,
Men wiſt daar nergens anders van
Als ſleep maar t'huis, en haal maar an.

HARLEQUIN.

Ha, ha ze ken ze nouw beſluiten,
Waar dat jou hebt kehaal die duiten,
Ze weet kenoeg, kyk jou maar toe.

JAN.

Dat meén ik zo te doen, maar hoe,
Wat zeldrement zel dit bedieden,
Hier zal voor vaſt wat nieuws geſchieden,
Wat is dat voor een zwier.

HARLEQUIN.

Hum Zin's
De Spaanſcke Konink met de Prins,
Van Aſturiën, met d'Infante,
Don Carlos, aan de andre kante,
Zie jou de Spaanſcke Koninkin,
De Meisje die daar by heur bin,
Heur is Braziliaanſch Princeſſe,
D'Infant Don Philippe, dat is zesze,
Is hum niet goet en wel ketelt.

JAN.

Wel ja, maar wat zel dit gewelt?
'k Weet niet dat ik van al myn leven
Zoo'n ſtaatſi zag.

HARLEQUIN.

Jou zal zo efen,
Zien wat hum doen zal na ze mien,
En nock al kroter zwiere zien,
Ze zal ze jou foor eerſt, nouw zeiken,
Dat hum ze zo maar niet komt keiken

Feur

Feur niemendal, hum bin van zins,
Don Ferdinand Afturiens Prins,
Te trouw met Portikaals Princeffe;
Zie jouw daar ry hum mit hum zeffe;
En al de andre Heeren foort,
Hum bin fan alderhande zoort,
Fan Paus, fan Keizer, fan Ollande,
Moskouw en ook fan Enkelande;
Zardienje en fan Frankeryk,
En ook fan 't Portikaalfe ryk.

JAN.

Wel 'k zie die zwier aan met verblyden,
Maar kyk daar houwen z'op met ryden,
Of durve zy die Brug niet op,
Dat is een Meisje als een pop?
't Zou myn waarachtig niet vervelen,
Indien ik eens met haar mogt fpelen
Knikkneelishuis.

HARLEQUIN.

Foei wil jou fckaam,
Nou wackte hum hier al te zaam,
Tot dat de Portikaalfe Konink
Hum ook ferfckyn daar aan die wonink,
Die jou daar op die Bruck zie ftaan.

JAN.

Maar waar gaan ze nou heên?

HARLEQUIN.

Ze waan
Dat hum zo lank niet wil ferbyden,
Nou gaan z'hum na Badajos ryden
Om daar te flaap, zie jou die Man
Daar met dat moois wel komen an,
Hum is Marquis d'Abranthes eele,
Zie hoe hum ze brencht feel Juweele,
Zie by hum Marquis de Carcais,

Hum twie ze breng hum al dat fraais
Dat jou daar ziet, feur de Princeſſe,
Zie nou ferzoek hum wel expreſſe
De Konink, dat hum doch foor al,
Nock twie drie dagen wackten zal.
Mit trouw, ze loof hum is ze bange
Al feur de Bruid, dat die in lange
Nock niet in ſtaat is om heur Prins
Te late kruip in heure grins.

JAN.

Wel 'k lach myn ſlap om al jou praat,
Zou zo een ding niet zyn in ſtaat,
Zy zal de Prins nu beſt geryven,
En niet eens onder hem dood blyven,
Nou 'k laat dat daar, wat heb je meer?

HARLEQUIN.

Nou kaan z'hum naar de Brukke weêr
Mit al hum Koetzen en de Heeren,
Zie daar komt hum ook arriveeren,
De heele zwier fan Portikaal.

JAN.

Dat is noch vry wat groter praal,
Maar kenje myn nou niet beduiden,
Wat dat de Koning daar voor luiden
Heeft aan zyn zy, en achter hem?

HARLEQUIN.

Ja, hoor jou maar wel na myn ſtem,
Eerſt gaat de Portekaalſe Konink
Foor af, dan folg hum in de wonink
Hum Koninkinne met feel pracht,
Maar zie jou hoe die Meisje lacht,
Heur is Princeſſe, en ook Bruidje
Fan Aſturiens Prins, die guitje
Heur heeft bekoort hum Prince Ziel,
Nou komt hnm Prince fan Braziel,

Maar zie jou die daar ackter an
Komt, hum lykt zeker wel een Man,
Die komt om d'andre te bekeeren,
Want ziet hum heb ze Priesters kleêren
Aan 't lyf, maar hum bin ook al Prins;
Zie nou nock twie, hum bin fan zins
Al meê te trekken in die wonink,
Hum twie bin Broeders fan de Konink;
Nou zal jou foort met kroot plyzier,
Aanſckouwen nock al groter zwier,
Nou zal jou de fertrek fan binnen
Kaan zien, daar ze hum alkaar zinnen,
Zie daar keef nou maar koeje acht;
z'Is of jou alle dink toelacht,
Daar zie jou nou de Koninks Wapen,
Ze dunk jou ſta fan freukt te gapen.

JAN.

Het is geen wonder 'k ſta verſteld,
'k Geloof hy zou daar zo veel geld
Niet aan ſpandeeren, zo de Scheepen
Der Zilver-vloot was aangegreepen
Van Wager, Eng'lands Admiraal,
Want dat geval zou hem zo kaal
Hebben gemaakt, dat ik zou denken,
Dat hy niet eens zou kenne ſchenken,
De minſte Bruidſchat aan dit Paar;
Maar nu die is buiten gevaar,
En in zyn macht, nu kan hy teeren
Zo veel hy wil.

HARLEQUIN.

Zie nou de Heeren;
Nou bin hum alkaar in 't fertrek,
Maar nou zel ze jou nock wat zeck;
De Spaanſcke Konink die jou ziet,
Hum is ze daar in zyn kebiet,

En ook de Portikaalse Konink,
Hum bin ze in de zelfde Wonink,
En eesenwel bin hum ter plaas,
Daar hum ze is Konink en Baas;
Kyk nou hoe hum de Stoelen benne
Fan Zulfer Kekorduur, ze kenne
Ferklaar dat ze hum lefen niet
Zuk mooije Stoel niet heb keziet,
De Tafle hum is van baar goute,
Ze kan jou zek doen ze iens Troute,
Ze kon ze wel met oute doen,
Jou ook niet Jean?

JAN.

Ja wel te weten,
Het is myn gantsch noch niet vergeten,
Doen ik hiel Bruiloft met myn ſtyn,
De grootſte zwier beſtond in wyn,
De reſt was alles even pover,
En doch raakten de Bruiloft over
In ruſt en vreê, met groot vermaak,
Een van de gaſten was een ſnaak,
Die uit zyn harzens konde dichten
Geheele deuntjes, hy verplichten
Myn zeer tot hem, om dat hy hadt
In haaſt een Liedje opgevat
Tot onzer eer, daar 'k by myn weten,
Noch niet een woord van heb vergeten,
Ik zal het hier eens tot jou vreugd
Helder uithalen dat 't wat deugd,
Het gaat net op het zelfde Toontje,
Van Paris wreet een Konings Zoontje,
Nou luiſtert toe: De Teelzucht doet
Haar ryke Winkels open,
En veilt aan elk haar waar,
Men kan door Trouw daar zulke ſchatten kopen

En krygen, dat men daar
Noch Kroon, noch Troon, noch Goud, zou voor begeren,
't Zyn dingen van zoo'n groote kracht.
Dat daar het Menschelyk geslacht
Ken door vermeren,

Heer Bruidegom gy zult te nacht bevinden
Dat dit de waarheid is,
U Bruidje zal haar zo aan u verbinden,
Dat gy daar door gewis
Van d'aarde zult tot in haar hemel raken,
Daar gy op d'alderzoetste wys,
U Ziel met aangename spys
Staag zult vermaken.

Schoon-oogde Bruid u Mond sen Roze-wangen
Zyn Winkels vol vermaak,
Gy moet u Lief te nacht zo wel ontfangen,
Dat hy als hy de smaak
Daar van geniet, wenscht weder te beginnen,
Om met u na Vrouw Venus raad,
Op 't Huw'lyks-bed des levens-draad
Voort af te spinnen.

Gespeeltjes, wel hoe zit gy dus te dromen!
't Is nu geen treurens tyt,
Geeft aan de vreugd en blydschap losse tomen,
Wyl gy gekomen zyt
Om vrolykheid en zoet vermaak te plegen,
Maak dan u Honing-montjes klaar,
Elk kust zyn Lief, en geeft aan haar
Zyn Lente zegen.

Genoden wilt u keeltjes open zetten,
Zie daar die volle fluit
Moet rond gaan, na 't gebruik der Bruilofts-wetten,
Wyl Bruidegom en Bruit
Dit zelfs op ons met volle wil begeeren,
't Za presta wip dat gaat je voor,
Elk roept met myn, a boir, a boir,
Dit Paar ter eeren.

Wat dunkje, is 't te pynewaart;

HARLEQUIN.

Jou heb dat wonderlyk geklaart,
Kedjandre kon ze ook zo zingen,
Ze zou de kas tot kelte bringen,

Ze weet ze zou dan meer ferdien,
As dat ze nou dut fraais laat zien,
Zie nou zel jou hum zien chansjeren,
Hum keef een Bruid, hum kryke weren
Een andre Bruid feur humme Prins,
Maar hoor nou bin ze niet fan zins,
Foor jou de waarheid te ferfckuilen,
Zie jou hum doene geen qua ruilen,
Hum bin maar kaal, ja by myn ziel,
Ze mien de Prince fan Braziel,
Hum zel ze nock zo feule nackten
Na hum lief Bruidje motte wackten,
Heur is ze nock maar elfe jaar,
En dat by man, heur liep kefaar
Fan te bederf, en ondertuffcken
Kan Ferdinand hum flamme bluffcken,
Na hum genoekeu en hum zin,
Ze is ook reên hum Bruidje bin,
Nou al ofer de acktien jaren,
En hum zal ze daar wel meê klaren:
Wel Jean wat dunk jou fan die zwier?

JAN.

Wel ze verfchaft myn groot plyzier.

HARLEQUIN.

Ja z'is ook weerkaloos, hum binne
Prezent, twie Koning, twie Koonginne,
Twie Prince, ook Princeffe twie,
De vyf die jouw daar kunder zie
Bin ook al Prince, zo fan Spanje
Als Portikaal.

JAN.

Wel maat ik kan je
Met een goet oprecht hert verklaren,
Dat ik nooit heb gezien zulk paren
Of Huwlyk fluiten, als je myn

Hebt

Hebt laten zien, maar zou 't zyn
De klare waarheid al die dingen?

HARLEQUIN.

Zo mot ze nooit hum Lickaam bringen
Kezont in Frankryk, zo hum al
Dees ding niet is een waar kefal.

JAN.

Wel kom voor jou oprecht belyden,
Zo moet ik jou nou eens verblyden;
Terwyl ik ben verzien van geld,
Zo moet je zyn te vreen gesteld,
Zie daar dit geld zal ik jou schenken,
Op dat je noch eens kunt gedenken
Aan myn, en dat je dus bevind,
Dat jy van ons meer word bemind
(Als jy jou maar niet laat verlyden
Van Spanje en blyft op ons zyden,
Zo jy iets van den Oorlogh hoort,
Jou daar in 't minst niet aan en stoort,
Denk vry wy uit de Nederlanden,
Wy zullen nooit ons zuivre handen
Besmetten met een anders zaak,)
Gelyk als van die Spaansche snaak,
Maar zo hy ons zo lang komt tergen,
En onze Ovrigheên wil vergen,
Her zwaart te nemen in de hand,
Wy zullen 't zaakje zyn Contant,
Wat zeg jer op?

HARLEQUIN.

Ock Monsjeur Jeanne,
Ze wou wel altyd zyn kebanne
In Nederlandse Contery,
Zo ze hum nock maar wasse fry,
Maar z'is Ketrout, z'heb Frouw en Kindren,
Ze zou ze waarlyk zonder hindren

Niet blyfen kennen fan heur of.

JAN.

Wel nou dan geef ik je verlof,
Je kent dan gaan als jy zult willen,
Vat aan, maar wil het niet verfpillen,
Als ik eertyds wel heb gedaan,
Kom laat ons nou ons affcheid gaan
Opneemen in dees Herreberg.

HARLEQUIN.

Warakt Monsjeu Jean, jou ferg
Ze al te feul, tot dankbaarheid
Twie ftuk gouw kelte.

JAN.

Dat 's waarheid,
Ze zyn jou zeer oprecht gefchonken
Uit een goed hert; nou eens gedronken
't Welvaren van jou Potentaat,
En van ons Nederlândfe Staat:
Tree in.

HARLEQUIN.

Ock neen! jou moet ze foor gaan

JAN.

Kom an dan, 't moet 'er nou meê doorftaan.

EINDE.

ARLEQUIN,

AMBASSADEUR

BY DEN KONING

VAN HET

ONDER-AARDSCHE RYK.

Zynde het Vervolg van de twee vorige Deeltjes.

M. DCCXLIII.

nen

AAN DEN HEERE

A. E.

IK hebbe myn twe vorige Deeltjes aan twe byzondere Vrinden opgedragen, en het is derhalve billyk, dat dit derde, ook met eenen opdracht pronkt; daar en boven is het een reguliere mode geworden dat men zynen arbeid in iemands bescherming beveelt, en men zoekt 'er een Voordeeltje uit te halen, of wel, zich van zyn schuldigen plicht behoorlyk te kwyten.

Van dit laastgezegde zal ik my alleen bedienen, schoon ik weet, dat uw heusche behandeling, mywaarts, een veel groter erkentenis, dan deze geringe, meriteert. Maar wie kan iets geven dat hy niet bezit? een Edelmoedige neemt genoegen in het geene men hem Gulhartig aanbied, schoon het geschenk zeer gering is. Ik gebruike dierhalven de Vryheid, om UE: het 3de Deeltje van myn ARLEQUIN, *op het minnelykst aan te bieden, in hope, dat het UE: (en zyn Lezers) ruim zo wel, als de twe voorgaande, zal voldoen. De Stoffe die 'er in voorkomt heeft een ernstiger behandeling, dan de vorigen, vereischt, zo dat myn vrolyke Ambassadeur een weinig de zedige heeft moeten Spelen, om van geen Treurspel een Klucht te maken, zo als men by wylen in de Schouwburgen word gewaar. Voorts hoort men den* KARDINAAL DE FLEURY, *als een goed Patriot voor zyn Vaderland, spreken; (dat by mistasting wel meer word gedaan:) en schoon de Raad die hy aan de zynen geeft, juist niet na de smaak van zyne hateren zal wezen, echter zullen die daar eenig genoegen in kun-*

nen ſcheppen, dewyl dezelve hun aantoont aan wat zyde hy, die de Roos plukken wil, zich voor de doornen wachten moet, waar door men het aangeleid gevaar nog tydig kan verydelen.

Doch het zy dat men daar veel, of weinig nut in vind, ik ben en blyve onverſchillig, en het zal my een genoegzame voldoening zyn, als UE: daar in een gewenſcht behagen ſlechts vind; ik meen redenen te hebben om zulks te hopen, want ik kenne UE: voor een Man, die een gezond oordeel en Edelaardige ziel bezit; waarlyk zeldzaame deugden, die in weinige werden gevonden: doch ik zal my niet verder uitte, om voor geen laffe vleyer te werden aangezien.

Zyt onderwyl van myne byzondere achting verzekert, en gelieft te vertrouwen dat ik waarlyk ben.

UE: D. V. Dienaar.

onder de aloude Sinſpreuk,

Noſce te ipſum.

Uit het Kaſteel Ruſten-Werk, in de Stad Zorg-vry, den 25 van Kommermaand, in 't meergemelde Hobbeljaar der Natwerkers.

ARLE-